

очи що глѣдять тукъ, сичкы-тѣ пълни съ слѣзы ронятъ гы изобилно. Старець-тѣ дигна глава да види да ли не е това насънѣ... нѣ още.... той видя Василя и Петра, исправени до него и расплакани отъ милость.

— О! това не е сънѣ: Василь, Петръ, Неда, Станка сичкы, сичкы тукъ! Жельо! защо... О Боже! благодаря ти... дѣца!.....

Сега сичкы-тѣ поколеничели около стареца; сичкы ся пригрѣцахъ, цѣлувахъ, плачахъ и ся утѣшавохъ; нѣ не бѣше минута за утешение.....

Доволно время ся мина и радостный плачь отъ шесть злощастны, а сега щастливы лица не прѣставаше. Станка глѣда сичкы-тѣ тукъ събраны, само една-та нейна майчица нѣма; тя запыта плачешкомъ баща си и вѣче разбра, че тя отколѣ е починала и лѣжи въ чернѣ-тѣ земѣ.— Стига вѣчь, продума най сетнѣ Жельо, държящицѣ въ рѣкѣ си чешкѣ ракуѣ; да забравимъ вѣчь минало-то и да ся радваме на сегашно-то; благодарете Бога, за дѣто распрѣснати и изгубени, той пакъ вы събра!—О! радвайте ся сега и весели бѣдете Дядо Иване, Василе Петре, Недо, Станке и ты Стоенчо, защо-то отъ тѣхъ радость друга по-голѣма не може да бѣде; радвайте ся